

HÁRS ERNŐ

Tasso a börtönben

Fojtogató, alacsony pincebolt,
rothadó szalma, nyirkos félhomály,
a eledelül híg moslék, annyi csak,
hogy egy gyertyányi reményt élni hagyjon –
génuszomnak ez lett hát a díja!
Vagy csak azt kaptam, mit megérdemeltem?
Hisz nem büntettem magam magamat
keményebben sokszorta, mint a herceg,
az önvád kígyófürtű fúriáit
szabadítva sebzett diadalomra?

Hit kell minden méltó vállalkozáshoz,
engedelmesség, lemondás, alázat.
Én ellenben tobzódtam a gyönyörben,
a természet s a szárnyas képzelet
tükörvarázsából fellobbanó
egetostromló rímes tűzijáték
érzékszongító, gőgös mámorában.
Feledtem és feladtam a valódi,
egyetlen célt, az utolsó esélyt,
mely feltarthatta volna tán a romlás
a mind galádabbá fajzó világban.

Vétkes vagyok – ó, nem a gyeng test
s a féküket eloldott idegek
hitványságában – elmém volt a bűnös,
mely messzebb látva százazrek szeménél,
jól tudta, hogy mit kell keresnie.
Mégis szirénhangokra hallgatott,
a csábítóbbat választva, a gyorsan
ható mákonnyal kielégítőt.

Most itt fekszem, s megrokkant tagjaimnál
csak eszméletem szenvedett nagyobb kárt.
Jövöm a múltam, s múltam semmivé lett.
Fáradt tekintetem a kulcslyukra tapad
eszelősen, a börtönőrre várva:
mikor nyílnak meg végre a nehéz
vaspántok, s tölt új étellel a fényed,
gyarlón elárult égi Jeruzsálem?